

GEERTEKE VAN LIEROP

EEN ZEE VAN GLAS

Over de dood die het leven
dichterbij brengt

Geerteke van Lierop

EEN ZEE VAN GLAS

Over de dood die het leven dichterbij brengt

th ten have

ver-
missen
zoeken
weg
waar?
rede
loos
rade
loos
spoor
loos
genomen
verloren?

29 augustus

Ik word misselijk wakker. Alles is anders vanaf nu. Ik weet nog niet hoe anders. Ik bel hem. Zijn telefoon gaat over, maar hij neemt niet op. Ik stuur hem whatsappjes en e-mails. Ik bel de jachthaven waar hij de vorige avond was, en verontschuldig me ervoor dat ik zo vroeg in de ochtend bel. ‘Wij hebben hem gewoon zien wegvaren,’ wordt mij verteld. Zijn boot ligt niet aan de steiger.

Aan het eind van de middag bel ik de havenmeester weer. ‘Goed dat je belt, de politie is hier en wil je spreken.’ Ze hebben zijn boot gevonden, maar hijzelf is spoorloos. Ik moet direct aangifte doen. Ze beloven dat ze me op de hoogte houden. Ik hang op en weet dat hij dood is. Ik weet dat hij in het water ligt. Ik voel het. Mijn lichaam liegt niet. Ik heb geen hoop. Alleen de wens dat ze hem zo snel mogelijk vinden, zodat ik hem nog één keer kan zien.

Ik moet wachten op het politiebureau. Mijn broer is gekomen en zit naast me. Uiteindelijk word ik ondervraagd door een jonge vrouw. Ze wil alles van ons weten. Ik beantwoord de meest intieme vragen. Om zijn vermissing openbaar te maken heeft ze een foto van hem nodig. Ik houd dit tegen, hij ligt in het water. Ik wil geen circus.

Ik durf niet naar huis en ga met mijn broer mee. De rest van mijn familie is daarnaartoe gekomen. Zwijgend zitten ze rond de tafel. Ik ga zitten. Ik wil hier niet zijn.

Die nacht lig ik alleen in het bed van mijn broer. Ik ben bang dat ik stik. Aan de telefoon praat een vriend me door de zwarte nacht heen. Ik ben blij dat het licht wordt. De nacht is voorbij, de angst alleen maar groter.

In alle vroegte ga ik met mijn broers naar de jachthaven, waar hij voor het laatst is gezien. Het water glinstert in de felle zon. Een zwaan komt onze kant op. Zijn vleugels vormen een hart. Het lijkt alsof hij me iets wil brengen. Het is sereen stil. Ook even in mij.

Om negen uur komt de politie zoeken. Ik spreek met de rechercheur. Een jongeman in spijkerbroek. Hij praat rustig en zegt alleen het hoognodige. Zijn team gaat koffiedrinken. De dag begint natuurlijk met koffie. En met Bastognekoeken. Ik hoor de mannen lachen, met plastic beker en koek in de hand. Mijn lief ligt in het water. Hij ligt daar ergens, al anderhalve dag. Hij is alleen en heeft het koud.

Om tien uur begint de zoekactie. Ik wil erbij zijn en volg de contouren van de politieboot op het water. Vanaf de steiger zie ik ze heen en weer varen. Af en toe stoppen ze. Het lijkt net een film, maar het is een fragment uit mijn leven. In de loop van de middag wordt ons verzocht naar huis te gaan. Ze zoeken verder met sonarapparatuur. 'Als we hem niet vinden, zetten we morgen de marine en politiehonden in,' zegt de rechercheur.

‘Het kan ook een paar weken of zelfs maanden duren voordat hij boven komt drijven.’

Hulp van marine en politiehonden blijkt niet nodig te zijn. De rechercheur belt me. Ze hebben hem gevonden, na twee volle dagen.

Het is waar.

Hij neemt nooit meer op.

*afkoelen
voor even
kopje onder
het water in
onderdompelen
niet
meer
naar boven
willen
stil worden
om
voor altijd
samen te zijn*

Ik ben thuis. De wereld kantelt, mijn pas vertraagt, mijn zicht vertroebelt. Onze toekomst samen vloeit weg. Hij valt in het water en drijft boven zonder kloppend hart, ijskoud. In een ogenblik staat de tijd stil. Onze tijd samen bestaat uit flarden van beelden die ik wanhopig probeer op te slaan om ze nooit meer te vergeten. In een noodlottig ogenblik verschuift mijn blik op leven en tijd voorgoed. Stil en stop de tijd, die herinneringen vervaagt. Spoel terug naar een ogenblik met hem. Kon ik onze tijd samen maar oprekken, uitrekken, vertragen. Hij heeft me oneindig geknuffeld en gekust, mijn drukke, razende hoofd gesust. Hij hield me stevig vast als ik dreigde te vallen. Hij hield me stevig vast en zou me nooit meer loslaten. Mijn grootste angst is nu realiteit en amper te bevatten. De pijn die ik voel is zo groot als mijn liefde voor hem.